

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobců: P.N., a b) J.K., oba zastoupení Mgr. Ondřejem Faistem, advokátem se sídlem Kamenická 1, Plzeň**, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2015, čj. RR/224/15,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 23. 2. 2015, čj. RR/224/15, a rozhodnutí Městského úřadu Kašperské Hory ze dne 27. 11. 2014, čj. 02635/2014/SU, se z r u š u j í a v ě c se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobcům náklady řízení ve výši 18.342,- Kč k rukám jejich zástupce Mgr. Ondřeje Faista do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Správní orgány zamítly žádost žalobců o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Rodinný dům – 2 bytové jednotky“ na pozemku parc. č. 196/4 v k. ú. Horská Kvilda [rozhodnutí Městského úřadu Kašperské Hory ze dne 27. 11. 2014, čj. 02635/2014/SU, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 23. 2. 2015, čj. RR/224/15].

Územní řízení je upraveno zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*stavební zákon*“).

Mezi účastníky řízení je spor o to, zda žádost žalobců o vydání rozhodnutí o umístění stavby měla být posuzována podle územního plánu účinného v době podání žádosti nebo podle územního plánu účinného v době nového rozhodování správních orgánů.

II. Předchozí řízení

Zastupitelstvo obce Horská Kvilda schválilo dne 28. 3. 1997 starý Územní plán sídelního útvaru Horská Kvilda (který byl v roce 2000 novelizován změnou č. 1 a v roce 2004 změnou č. 2) a dne 29. 4. 2013 schválilo nový Územní plán obce Horská Kvilda.

Dne 10. 12. 2010 podali žalobci u Městského úřadu Kašperské Hory žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby rodinného domu o dvou bytových jednotkách na pozemku parc. č. 196/4 v k. ú. Horská Kvilda.

Rozhodnutím ze dne 22. 12. 2010, čj. 2639/2010, Městský úřad Kašperské Hory (dále též jen „*stavební úřad*“) žádost žalobců o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Rodinný dům – 2 bytové jednotky“ na pozemku parc. č. 196/4 v k. ú. Horská Kvilda zamítl. Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu se žalobci odvolali. Rozhodnutím ze dne 17. 2. 2011, čj. RR/1069/11, Krajský úřad Plzeňského kraje (dále též jen „*krajský úřad*“) odvoláním napadené rozhodnutí Městského úřadu Kašperské Hory ze dne 22. 12. 2010, čj. 2639/2010, zrušil a věc vrátil k novému projednání správnímu orgánu, který napadené rozhodnutí vydal.

Rozhodnutím ze dne 2. 6. 2011, čj. 2639/2010, Městský úřad Kašperské Hory žádost žalobců o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Rodinný dům – 2 bytové jednotky“ na pozemku parc. č. 196/4 v k. ú. Horská Kvilda zamítl. Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu se žalobci odvolali. Rozhodnutím ze dne 10. 8. 2011, čj. RR/2964/11, Krajský úřad Plzeňského kraje odvolání žalobců zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí Městského úřadu Kašperské Hory ze dne 2. 6. 2011, čj. 2639/2010, potvrdil.

Proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 10. 8. 2011, čj. RR/2964/11, podali žalobci žalobu u zdejšího soudu. Rozsudkem ze dne 13. 12. 2013, čj. 30A 41/2011-46, Krajský soud v Plzni rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 10. 8. 2011, čj. RR/2964/11, a rozhodnutí Městského úřadu Kašperské Hory ze dne 2. 6. 2011, čj. 2639/2010, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

Rozhodnutím ze dne 27. 11. 2014, čj. 02635/2014/SU, Městský úřad Kašperské Hory žádost žalobců o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Rodinný dům – 2 bytové jednotky“ na pozemku parc. č. 196/4 v k. ú. Horská Kvilda zamítl. Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu se žalobci odvolali. Rozhodnutím ze dne 23. 2. 2015, čj. RR/224/15, Krajský úřad Plzeňského kraje odvolání žalobců zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí Městského úřadu Kašperské Hory ze dne 27. 11. 2014, čj. 02635/2014/SU, potvrdil.

Proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 23. 2. 2015, čj. RR/224/15, podali žalobci aktuálně projednávanou žalobu.

III. Žaloba

V části *III.A* žaloby žalobci namítají, že jejich žádost o vydání územního rozhodnutí ze dne 10. 12. 2010 měla být posuzována dle územně plánovací dokumentace platné v době podání žádosti. Žalobci se v žádném případě neztotožňují s názorem žalovaného, že z § 2 odst. 1 správního řádu vyplývá, že správní orgány v řízení postupují v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, které platí v době, kdy je vydáváno správní rozhodnutí. Rozhodně žalobci neztotožňují ani s tvrzením žalovaného o tom, že v případech, kdy je pro určení právního předpisu, podle kterého se rozhoduje, určující okamžik podání žádosti, je tato skutečnost upravena v novém předpisu, který mění nebo nahrazuje ten původní, v tzv. přechodných ustanoveních. Žalobci namítají, že byla-li žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby Městskému úřadu Kašperské Hory podána dne 10. 12. 2010, měla být posuzována dle územního plánu platného a účinného v době podání žádosti. Pokud by žádost žalobců měla být posuzován dle územního plánu obce Horská Kvilda vydaného zastupitelstvem obce opatřením obecné povahy ze dne 30. 4. 2013, čj. 4/2013, měli být žalobci na tento postup upozorněni a měla jim být dána možnost, aby svoji žádost o vydání územního rozhodnutí patřičně doplnili tak, aby novému územnímu plánu vyhověli. Žalobci odkazují na důvody, pro které Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 13. 12. 2013 zrušil uvedená rozhodnutí správních orgánů, a uvádějí, že i Krajský soud v Plzni posuzoval záměr žalobců dle Územního plánu sídelní obce Horská Kvilda z roku 1997 ve znění Změny č. 2 Územního plánu obce Horská Kvilda. Krajský soud v Plzni zároveň konstatoval, že dle tohoto územního plánu nebyly dány důvody pro zamítnutí žádosti žalobců o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Z odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 12. 2013 jednoznačně vyplývá, že žádost žalobců o vydání rozhodnutí o umístění stavby byla perfektní, tj. územní rozhodnutí mělo být vydáno. Je logické, že pokud byla žádost podána dne 10. 12. 2010, byla podána v souladu s územně plánovací dokumentací platnou a účinnou v době podání žádosti. Žalobci nebyli na skutečnost, že jejich žádost bude posuzována dle nového územního plánu, nijak upozorněni a rozhodování žalovaného, resp. Městského úřadu Kašperské Hory tak bylo zcela nepředvídatelné. Bylo zjevně porušeno legitimní očekávání žalobců, že bude ve věci postupováno dle územního plánu platného a účinného v době podání žádosti, resp. byla porušena zásada spravedlivého rozhodování. Rozhodně nelze klást k tíži žalobců, že o jejich žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti a účinnosti Územního plánu sídelní obce Horská Kvilda z roku 1997 ve znění Změny č. 2 Územního plánu obce Horská Kvilda. Pokud by správní orgány postupovaly při posuzování žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby po právu, žádosti žalobců musely vyhovět.

V části *III.B* žaloby žalobci zároveň namítají, že z napadeného rozhodnutí žalovaného není zřejmé, proč žalovaný, resp. Městský úřad Kašperské Hory při posuzování žádosti žalobců aplikoval územní plán obce Horská Kvilda vydaný zastupitelstvem obce opatřením obecné povahy ze dne 30. 4. 2013, čj. 4/2013. V tomto je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, resp. nedostatek důvodů. Žalovaný uvádí, že z § 2 odst. 1 správního řádu rozhodně nevyplývá, že správní orgány postupují v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, které platí v době, kdy je vydáváno správní rozhodnutí. Ust. § 2 odst. 1 správního řádu rozhodně nelze aplikovat tak, jak činí žalovaný. Též neplatí závěr

žalovaného, že v případech, kdy je pro určení právního předpisu, podle kterého se rozhoduje, určující okamžik podání žádosti, je tato skutečnost upravena v novém předpisu, který mění nebo nahrazuje ten původní, v tzv. přechodných ustanoveních. Právě proto, že nový územní plán obce Horská Kvilda byl přijat až dne 30. 4. 2013 a že žádost žalobců po vydání územního rozhodnutí byla podána již dne 10. 12. 2010, měl stavební úřad záměr žalobců posoudit podle územně plánovací dokumentace platné a účinné v době podání žádosti. Zcela nepřezkoumatelný je pak závěr žalovaného o tom, že postup stavebního úřadu vyplývá z obecných zásad správního řízení, když se jedná o obecně platnou zásadu, kterou správní orgány nemusí ve svých rozhodnutích zvlášť odůvodňovat. Žalovaný vůbec neuvádí, o jakou obecnou zásadu správního řízení se má jednat, resp. neuvádí, z jakého důvodu by postup správního orgánu neměl být odůvodněn. Též v tomto je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, resp. nedostatek důvodů.

IV. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Krajský úřad Plzeňského kraje se k žalobě písemně vyjádřil tak, že trvá na tom, že podle § 2 odst. 1 správního řádu musí správní orgány postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, které platí v době, kdy je vydáváno správní rozhodnutí. Takovým právním předpisem je také daný územní plán vydávaný jako opatření obecné povahy. V případech, kdy je pro určení právního předpisu, podle kterého se rozhoduje, určující okamžik podání žádosti, je tato skutečnost upravena v novém předpisu, který mění nebo nahrazuje ten původní, v tzv. přechodných ustanoveních. Územní plán obce Horská Kvilda ze dne 30. 4. 2013 žádné přechodné ustanovení neobsahuje, a protože napadené rozhodnutí bylo vydáno již za účinnosti tohoto územního plánu, musel stavební úřad podle něj záměr žadatelů posoudit. Na základě podané žaloby posuzoval Krajský soud v Plzni postup obou správních orgánů z hlediska jeho souladu s právními předpisy platnými v době vydání správních rozhodnutí obou orgánů. Jedná se o přezkumné řízení, při kterém správní soud nemůže brát v úvahu to, že po vydání pravomocného rozhodnutí, které přezkoumává, se změnila právní předpisy. Jedná se o zcela jiný procesní postup, než je rozhodování prvostupňového správního orgánu a odvolacího orgánu ve správním řízení o podané žádosti a o následně podaném odvolání. Ze spisu stavebního úřadu vyplývá, že dne 17. 10. 2014 oznámil stavební úřad podle § 36 odst. 3 správního řádu žalobcům, že se ve stanovené lhůtě mohou seznámit s podklady pro rozhodnutí. Této možnosti využil dne 27. 10. 2014 zmocněnec žalobců Mgr. Ondřej Faist, ale žádné námitky neuplatnil. Pokud by žalobci namítli, že stavební úřad nemá jejich záměr posuzovat podle nového územního plánu, ale podle územního plánu platného v době podání žádosti, byl by stavební úřad na jejich námitku reagoval a svůj postup vysvětlil. Žalobcům tedy nebyla upřena možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Odvolací správní orgán považuje napadené rozhodnutí za dostatečně odůvodněné a přezkoumatelné. To, že stavební úřad byl povinen postupovat podle právních předpisů, kterým je také územní plán dané obce, platných v době vydání správního rozhodnutí, vyplývá z obecných zásad správního řízení, a je to obecně platná zásada, kterou správní orgány nemusí ve svých rozhodnutích zvlášť odůvodňovat. Žalovaný trvá na tom, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a že jeho vydáním nebyly porušeny žádné základní zásady činnosti správních orgánů.

V. Jednání před soudem

Při jednání před soudem dne 27. 4. 2016 účastníci řízení setrvali na svých výše uvedených argumentech.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Ve smyslu § 43 odst. 5 věty první stavebního zákona je územní plán závazný pro rozhodování v území, zejména pro vydávání územních rozhodnutí.

Podle § 90 písm. a) stavebního zákona v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací.

Územně plánovací dokumentací se rozumí mimo jiné územní plán [§ 2 odst. 1 písm. n) stavebního zákona].

V daném případě však není spor o to, zda územní plán pro vydání územního rozhodnutí je či není závazný, nýbrž o to, zda pro rozhodnutí o žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby je závazný územní plán, který byl účinný v době jejího podání [tj. starý Územní plán sídelního útvaru Horská Kvilda (z roku 1997), ve znění změny č. 1 z roku 2000 a změny č. 2 z roku 2004], nebo územní plán, který je účinný v době (nového) rozhodování o ní [tj. nový Územní plán obce Horská Kvilda (z roku 2013)].

V závazném stanovisku Městského úřadu Sušice ze dne 22. 9. 2014, čj. 3801/14/ZS, a následně v rozhodnutí Městského úřadu Kašperské Hory ze dne 27. 11. 2014, čj. 02635/2014/SU, je výše uvedený záměr žalobců automaticky posuzován podle Územního plánu obce Horská Kvilda z roku 2013.

V doplnění odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kašperské Hory ze dne 27. 11. 2014, čj. 02635/2014/SU, žalobci namítali, že byla-li žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby Městskému úřadu Kašperské Hory podána dne 10. 12. 2010, měla být posuzována dle územního plánu platného a účinného v době podání žádosti, nikoli dle Územního plánu obce Horská Kvilda vydaného zastupitelstvem obce opatřením obecné povahy ze dne 30. 4. 2013, čj. 4/2013. Z odvoláním napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč Městský úřad Kašperské Hory při posuzování žádosti žadatelů aplikoval nový Územní plán obce Horská Kvilda. V tomto je odvoláním napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, resp. nedostatek důvodů.

K této zásadní námitce Krajský úřad Plzeňského kraje ve svém žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 23. 2. 2015, čj. RR/224/15, uvedl vlastně jenom to, že podle § 2 odst. 1 správního řádu postupují správní orgány v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, které platí v době, kdy je vydáváno správní rozhodnutí. Takovým právním předpisem je také daný územní plán vydávaný jako opatření obecné povahy. V případech, kdy je pro určení právního předpisu, podle kterého se rozhoduje, určující okamžik podání žádosti, je tato skutečnost upravena v novém předpisu, který mění nebo nahrazuje ten původní, v tzv. přechodných ustanoveních. Územní plán obce Horská Kvilda ze dne 30. 4. 2013 žádné přechodné ustanovení neobsahuje, a protože napadené rozhodnutí bylo vydáno již za účinnosti tohoto územního plánu, musel stavební úřad podle něj záměr žadatelů posoudit. Odvolací orgán považuje napadené rozhodnutí za dostatečně odůvodněné a přezkoumatelné.

To, že stavební úřad byl povinen postupovat podle právních předpisů, kterým je také územní plán dané obce, platných v době vydání správního rozhodnutí, vyplývá z obecných zásad správního řízení a je to obecně platná zásada, kterou správní orgány nemusí ve svých rozhodnutích zvlášť odůvodňovat. Odvolatelé se prostřednictvím svého zmocněnce dne 27. 10. 2014 seznámili se spisovým materiálem a se shromážděnými podklady a mohli v řízení uplatnit námitky, což však neučinili. Pokud by namítli, že stavební úřad nemá jejich záměr posuzovat podle nového územního plánu, ale podle územního plánu platného v době podání žádosti, byl by stavební úřad na jejich námitku reagoval a svůj postup vysvětlil.

S touto argumentací se rozhodně nelze spokojit, neboť nenese rysy dostatečné přezkoumatelnosti.

Soud upřesňuje, že územní plány již nejsou právními předpisy, nýbrž je nutno je označovat jako opatření obecné povahy: pro „nové“ územní plány to plyne z § 43 odst. 4 věty čtvrté stavebního zákona z roku 2006, podle něhož se územní plán vydává formou opatření obecné povahy podle správního řádu, pro „staré“ územní plány to plyne z § 188 odst. 4 části věty před středníkem stavebního zákona z roku 2006, podle něhož obecně závazné vyhlášky, jimiž byla vymezena závazná část územního plánu obce, se pro účely tohoto zákona považují za opatření obecné povahy.

Bližší vztah opatření obecné povahy k právnímu předpisu než k rozhodnutí správního orgánu charakterizoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 6. 3. 2012, č. j. 9 Ao 7/2011-489, publikovaném pod č. 2606/2012 Sb. NSS, takto: „*Opatření obecné povahy je smíšeným správním aktem s konkrétně vymezeným předmětem právní úpravy, avšak obecně určeným okruhem adresátů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98, č. 740/2006 Sb. NSS). Jedná se tedy o správní akt na pomezí normativního (abstraktního) právního aktu a individuálního správního aktu. Některými svými rysy se pak více přibližujeme jednomu, jinými zase druhému. Pokud jde o způsob, jakým se opatření obecné povahy dostává do sféry adresátů, má rozšířený senát za to, že právě v tomto ohledu lze nalézt mnoho podobného s normativním právním aktem. Stejně jako v případě právního předpisu, lze také u opatření obecné povahy rozeznat okamžik jeho „schválení“, k němuž může dojít např. hlasováním zastupitelstva, okamžik „vydání“, např. publikováním formou vyvěšení veřejné vyhlášky na úřední desce, a konečně samotný okamžik nabytí účinnosti. Nejvyšší správní soud v jednom ze svých dřívějších rozhodnutí připodobnil vydávání opatření obecné povahy např. k vydávání právních předpisů obcí [rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 - 73, č. 1462/2008 Sb. NSS, srov. rovněž § 12 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení)].“.*

I tak je možno závěry k právním předpisům aplikovat na územní plány jako opatření obecné povahy jen za použití argumentu *per analogiam*.

Nový Územní plán obce Horská Kvilda neobsahuje přechodné ustanovení či přechodná ustanovení. Prameny práva, jichž se žalovaný správní orgán dovolává (§ 2 odst. 1 správního řádu a obecné zásady správního řízení), otázku intertemporality neřeší. Platné a účinné právo může stanovit, že ve většině věcí se postupuje podle nové právní úpravy,

zatímco ty a ty zbývající věci se dokončí podle předchozí (již neplatné a jinak neúčinné) právní úpravy.

Jelikož správní orgány v daném případě intertemporalitu při rozhodování v územním řízení neřešily (stavební úřad se jí nevěnoval vůbec a krajský úřad se jí pokoušel zabývat jen v obecné rovině, ale jeho odůvodnění vyznívá naprázdno), soud tento poměrně komplikovaný problém nemůže vyřešit za správní orgány (neboť by tak nežádoucně nahrazoval jejich činnost), ale může jim pro další řízení alespoň nastínit určité mantinely.

Ve stavebním právu došlo zhruba před deseti lety ke značné změně: do 31. 12. 2006 byl v účinnosti stavební zákon z roku 1976 (ve znění pozdějších předpisů), od 1. 7. 2007 je v účinnosti stavební zákon z roku 2006 (postupně opět ve znění pozdějších předpisů).

Ohledně toho, zda posuzovat záměr podle starého nebo nového územního plánu, se pro prostředí stavebního zákona z roku 1976 došlo k tomuto názoru: „*Pro rozhodnutí o návrhu na umístění stavby je rozhodný právní a skutkový stav v době jeho vydání. Pokud došlo po podání návrhu na vydání rozhodnutí o umístění stavby ke změně územně plánovací dokumentace, je podkladem pro vydání územního rozhodnutí (§ 37 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona) již tato změněná územně plánovací dokumentace, nikoliv ta, která platila v době podání návrhu.*“. Tento názor zaujal Krajský soud v Hradci Králové ve svém rozsudku ze dne 24. 2. 2006, čj. 30 Ca 24/2005-36. Vzápětí byl uvedený názor povýšen do Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (pod č. 904/2006). O dva a půl roku později názor Krajského soudu v Hradci Králové v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí jiného krajského soudu aproboval ve svém rozsudku ze dne 25. 9. 2008, čj. 6 As 23/2006-98, Nejvyšší správní soud. U názoru Krajského soudu v Hradci Králové je k dispozici jen toto odůvodnění: „*Pokud se žalobkyně dovolávala rozhodnutí o návrhu na umístění stavby podle stavu ke dni jeho podání, třeba poznamenat, že stavební úřad musel rozhodnout o věci na základě skutkového a právního vztahu [patrně: stavu], který tu byl až ke dni rozhodnutí o něm. Rozhodující tak není den podání návrhu či žádosti na vydání rozhodnutí, nýbrž okamžik, kdy je o nich rozhodováno.*“. V odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, čj. 6 As 23/2006-98, se k této otázce uvádí pouze toto: „*Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud pro úplnost zdůrazňuje, že ve stavebním řízení rozhoduje stavební, příp. nadřízený správní orgán ke skutkovému a právnímu stavu ke dni vydání rozhodnutí, nikoliv ke dni podání žádosti (shodně viz např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 2. 2006, čj. 30 Ca 24/2005-36, publikovaný pod č. 904/2006 Sb. NSS).*“.

Stojíme tak před tím, zda řečené lze vztáhnout také na prostředí stavebního zákona z roku 2006, ale nevíme, jaké důvody vedly k uvedenému postoji, byť pro prostředí stavebního zákona z roku 1976.

Stavební zákon z roku 1976 měl poměrně chudá přechodná ustanovení a nezabýval se tím, jaká právní úprava se použije na věci, které nebyly skončeny ke dni nabytí jeho účinnosti. Po většinu doby jeho účinnosti se subsidiárně používal správní řád z roku 1967. Podle § 82 uvedeného správního řádu ustanovení tohoto zákona platila – až na nepodstatné výjimky – i pro řízení neskončené před počátkem jeho účinnosti. Za této situace není nesnadné dovodit

zásadu, že i na řízení zahájená, ale neskončená před počátkem účinnosti nové právní úpravy se použije nová právní úprava.

Naproti tomu stavební zákon z roku 2006 výslovně stanovuje, že řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se – až na projednávané věci se netýkající výjimky – dokončí podle dosavadních právních předpisů (§ 190 odst. 3). K „nové“ právní úpravě se odborná literatura vyjádřila takto: *„Obecně platí pravidlo, že řízení zahájená před nabytím účinnosti nového StavZ se dokončí podle předcházejícího stavebního zákona, resp. předcházejících právních předpisů.“* [Aleš Roztočil a kol.: Stavební zákon. Komentář. 1. vyd. Praha 2013, str. 785]. Přes ne zcela identickou dikci je pravidlo stanovené v § 190 odst. 3 stavebního zákona z roku 2006 zřejmě respektováno i nadále: podle přechodného ustanovení jedné z novel stavebního zákona z roku 2006 „Řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů.“ (čl. II zákona č. 191/2008 Sb.) a podle přechodného ustanovení další z novel stavebního zákona z roku 2006 „Správní řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se – až na výjimky – dokončí podle dosavadních právních předpisů.“ (čl. II bod 14 zákona č. 350/2012 Sb.).

Soud si uvědomuje, že uvedené pravidlo nedopadá na přezkoumávanou věc přímo. Správní orgány se však budou muset vypořádat s udržitelností dosavadních závěrů soudní praxe za nové právní úpravy, i když tu již nejde o rozhraní mezi „starým“ a „novým“ stavebním zákonem a i když se zde nejedná o právní předpisy, nýbrž o opatření obecné povahy. Problém, který je třeba vyřešit, se tedy dá zformulovat tak, zda pravidlo upravené v § 190 odst. 3 stavebního zákona z roku 2006 platí pro územní plán analogicky nebo ne (a – to bude v daném případě rozhodné – proč).

V dalším řízení si musí správní orgány ujasnit, zda se záměr žalobců má posuzovat podle starého Územního plánu sídelního útvaru Horská Kvilda (z roku 1997), ve znění změny č. 1 z roku 2000 a změny č. 2 z roku 2004, nebo podle nového Územního plánu obce Horská Kvilda (z roku 2013). Jestliže by správní orgány setrvaly na svém stanovisku, že se tak musí učinit podle nového územního plánu, je nezbytné, aby o tom stavební úřad žalobce před vydáním nového prvoinstančního rozhodnutí vyrozuměl a umožnil jim vyjádřit se k tomu. Tento úkon musí být správním orgánem učiněn explicitně. Pokud by žalobci navrhli nějaké změny v podkladech pro vydání rozhodnutí, musely by se správní orgány vyrovnat i s tím, zda – s ohledem na rozsah a povahu změn – jde ještě o rozhodování o původní žádosti o vydání územního rozhodnutí nebo zda se už jedná o rozhodování o nové žádosti o vydání územního rozhodnutí. V každém případě je však nutné, aby eventuální další setrávání na původním stanovisku, tj. na nezbytnosti posuzovat záměr žalobců ne podle územního plánu účinného v době podání žádosti, nýbrž podle územního plánu účinného v době rozhodování správních orgánů, bylo podrobně a přezkoumatelně odůvodněno.

VII. Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož podaná žaloba byla ve výše uvedeném rozsahu shledána důvodnou, soud pro vady řízení podle § 78 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí a ze stejného důvodu podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo [uvedené procesní vady nejsou bez újmy instance odstranitelné jen aktivitou

odvolacího správního orgánu], a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který ve zrušujícím rozsudku vyslovil soud (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobci, kteří měli ve věci plný úspěch, mají podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v jimi požadované celkové výši **18.342,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 6.000,- Kč, z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu (9.300,- + DPH = 11.253,- Kč) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (900,- + DPH = 1.089,- Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení, 2) žaloba a 3) účast na jednání před soudem. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 27. dubna 2016

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková